

UN MILITAR ȘI UN COMANDANT DESĂVÂRȘIT

Colonel (rezervă) Ion Oțelea

În toamna anului 1962, l-am cunoscut pe locotenentul Ștefan Gușa, comandant al plutonului 1 tancuri, din Școala Superioară de Ofițeri Tancuri și Auto, ca fiind elev în primul an al acestei deosebite instituții militare de învățământ. Pe terenul de instrucție am fost impresionat în mod deosebit de vocea celui care urma să parcurgă o carieră militară de excepție, a celui care s-a implicat benefic în destinele întregii națiuni. Am spus vocea. De ce? Avea o comandă puternică, clară, autoritară și totuși caldă, prietenoasă, apropiată. Am întrebat un fost coleg de liceu militar, cine este comandantul său de pluton. A răspuns mândru că este locotenentul Gușa. În numai câteva luni, mi-am dat seama că mândria colegului meu era acoperită, justificată. Din primul an, plutonul locotenentului Gușa a fost declarat subunitate de frunte, titlu pe care l-a menținut în toți cei patru ani de învățământ superior, sub comanda acestuia.

Pe tot parcursul perioadei de școlarizare, l-am urmărit cu admirație, încercând să înțeleg din ce cauză plutonul 1 tancuri obținea rezultate la învățătură și disciplină remarcabile, iar plutonul din care făceam parte eu avea numai trei elevi de frunte. Am înțeles destul de repede că una din cauze o constituia personalitatea locotenentului Gușa, care știa, avea capacitatea de a realiza o stare competițională, o atmosferă plăcută de lucru, un mediu propice întrecerii. Participa la majoritatea orelor de curs. Pentru materiile tehnice avea o aplecare deosebită.

După ce am absolvit școala, am încercat să mă apropiu de acest model, de data aceasta ca de la ofițer la ofițer. Nu a fost greu deoarece era prietenos, modest, dornic să-și ajute colegii. Era într-adevăr un model. Arăta el primul cum se face un lucru. De exemplu, la trageri cu diferite categorii de armament, uzita o "formulă" personală: „Pluton, trageți ca mine!” După ce executa respectiva ședință de tragere, conducea plutonul la țintă, unde subordonații observau rezultate foarte bune.

În perioada 1969-1972, am fost colegi de an la Facultatea Tehnică de Tancuri și Auto, din cadrul Academiei Militare Generale. În acești ani, l-am cunoscut îndeaproape deoarece am lucrat împreună, am făcut naveta Pitești – București împreună, am locuit în același bloc. Eram prieteni și datorită faptului că soțiile noastre se înțelegeau bine, iar copiii erau de vârste foarte apropiate. În facultate, generalul Gușa a depus un efort deosebit. Inteligent, cu putere de muncă, a acordat atenție tuturor cursurilor. Deși facultatea avea profil tehnic, își perfecționa continuu pregătirea în domeniul tactic. Învăța până noaptea târziu, diminețile găsimu-l cu aceeași putere de muncă.

În puținele ore de odihnă, era permanent vesel. Era un sportiv înnăscut. Gândea sportiv. Când făceau o partidă de șah, seara târziu, o transforma într-o adevărată relaxare. Comenta, râdea, se bucura de un avantaj pe tabla de șah, iar când era învins, situație relativ rară, îmbrățișa "adversarul". A fost pentru o perioadă scurtă antrenor de box. Toți cei care au trecut prin sala amenajată de el și cărora le-a dezvoltat dragostea față de acest sport, au fost modelați în spiritul unei adevărate sportivități.

Din 1972 până în 1990, ne-am mai întâlnit doar de câteva ori. La apelativul "Nea Fane", îmi răspundea prompt "Ia zi, Ioane!". În afara întâlnirilor oficiale, miile de cunoștințe pe care le avea din

Armată, cu ocazia unor întâlniri le privea în ochi, făcea un efort de memorie, când era cazul, pentru a li se adresa pe numele mic, le îmbrățișa și le ținea de braț. Eu nu cunosc situații în care generalul Gușă, atât de ocupat prin natura funcțiilor de mare răspundere în Armata Română, să nu-și fi găsit timp pentru a asculta un subordonat, un coleg, o cunoștință. Nu lăsa nimic nerezolvat, neclarificat, în urma lui. Îmi revine în memorie un caz mărunț, dar semnificativ. Înainte de a fi avansat la gradul de general-maior, a venit în Școala de Ofițeri Tancuri și Auto din Pitești, în calitate de președinte al comisiei de absolvire. Nu ne mai întâlnisem de ani buni. Ne-am întreținut în modul cel mai plăcut, după care i-am făcut invitația de a participa la o întâlnire în familie. Mi-a mulțumit și am fixat ziua și ora întâlnirii. Cunoscându-l foarte bine, am început să fiu îngrijorat că întârzie. Am fugit la Căminul de Garnizoană unde era cazat, în ideea de a-l conduce cu mașina personală. La recepție am găsit un bilet, pe care îmi pare rău că nu l-am păstrat, în care-mi comunica că a primit un telefon să se prezinte urgent la București și prin care-și cerea scuze față de toți că nu a putut onora invitația. Ulterior a fost numit Șef al Statului Major General. Nu l-am mai întâlnit decât după evenimentele din 1989. După ce a fost numit comandant al Armatei a 2-a, l-am vizitat de trei ori la Comandamentul Armatei de la Buzău. Generalul Gușă, spre surprinderea mea, era același om. După atâtea traume era tot optimist, cu dragoste de muncă, bun coleg, cel mai bun familist pe care l-am cunoscut. La prima vizită, l-am găsit servind masa împreună cu fiica cea mare, Ancuța, care-i seamănă perfect. Doamne, ce mult o iubea! Câteva ore cât am stat de vorbă, a ținut-o de mână, o întreba dacă vrea ceva, își cerea scuze că trebuie să rezolve și alte probleme. În scurtele pauze o întreba mereu ce face Veronica.

După atâtea și atâtea probleme grele pe care le crease viața înainte și după evenimentele din '89, avea în continuare un tonus de muncă deosebit și un simț al umorului remarcabil. M-a întrebat, de la început, dacă am nevoie de ceva, din care am înțeles dacă îi cer ceva. La răspunsul meu că nu am nevoie de nimic, mi-a răspuns cu un zâmbet larg, deschis, fermecător. "Te știam cu haz. Ți l-ai pierdut? Îți mulțumesc!" Serile târziu, practic noaptea, mi-a spus foarte multe din problemele pe care a trebuit să le rezolve.

Insista mult pe "perioada Timișoara" și "Sediul Comitetului Central al Partidului Comunist Român". Când i-am spus că evenimentele mi-au surprins ambii băieți în Armată, unul militar cu termen redus la "Mihai Bravu" și pe cel mic la unitatea militară de parașutiști de la Boteni, m-a întrebat scurt: "Au pățit ceva?". La răspunsul "Nu!", m-a luat în brațe, ascunzându-și o lacrimă. "Să-i mulțumim lui Dumnezeu!".

Cu ocazia altei vizite, l-am convins să ieșim seara foarte târziu, în vizită la o familie de rude de-ale mele din Buzău. S-a îmbrăcat civil într-o ținută impecabilă, a cumpărat un buchet frumos de flori, mărturisindu-mi că este prima dată când iese, într-o vizită privată, din Comandamentul Armatei a 2-a.

A fost un oaspete fascinant. Nu s-au discutat probleme militare sau politice.

Am discutat despre femei, copii, reușind să ne transmită optimism.

L-am sunat de Sfântul Ștefan, 1993. După ce mi-a mulțumit călduros, a început prin a-mi spune că nu se simte bine cu sănătatea.

La prima vizită pe care i-am făcut-o la Spitalul Militar Central, m-a primit într-un cărucior. Devenise conștient de gravitatea bolii ce-l doborâse. "Am venit aici cu ușoare dureri la picioare – mi-a spus – și uite cum am ajuns!". La o a treia vizită, nu a putut să mă mai primească. La 28 martie 1994, a decedat.

La Cimitirul Militar Ghencea și la Cimitirul din satul Spătaru, a fost condus pe ultimul drum de o mulțime impresionantă de prieteni, subordonați și cunoștințe. Nu au lipsit primii lui subordonați, foștii elevi din Școala Militară Superioară de Tancuri și Auto din Pitești, cărora le-a îndrumat cu har pașii în cariera militară. Toți au deplâns sfârșitul tragic al generalului Gușă.